

Avizul Comitetului Regiunilor privind Rezolvarea problemei deficitului de apă și a secetei în Uniunea Europeană

(2008/C 172/10)

COMITETUL REGIUNILOR

- reiterează preocuparea regiunilor și a autorităților locale care au identificat, atât în zona mediteraneană, cât și în Europa Centrală și de Vest, numeroase probleme legate de secetă și fenomene precum ani anormal de secetoși, rezerve și lacuri artificiale golite, greutăți în gestionarea pânzelor freatice subterane, probleme legate de salinizarea pânzei freatice costiere, scăderea nivelului pânzei freatice, modificări ale regimului hidrologic datorate intervenției umane neplanificate, modificări în regimul normal de precipitații și tensiuni hidrice rezultate din cauze naturale sau provocate de acțiuni umane, toate acestea având consecințe constatate deja de Comisie în lucrările sale pregătitoare;
- susține o planificare hidrologică coerentă în statele membre și în regiuni, în cadrul căreia fondurile comunitare investite în infrastructuri să aibă ca obiective conservarea apei, protecția zonelor de munte și a zonelor umede, regenerarea zonelor împădurite, economisirea și utilizarea eficientă a apei, repartizarea resurselor de apă între diferite utilizări și, de asemenea, remediarea situațiilor cauzate de secetă severă sau de deficitul de apă prin crearea de infrastructuri suplimentare de alimentare cu apă;
- salută Comunicarea Comisiei privind evaluarea „stării de sănătate” (*health check*) a Politicii Agricole Comune în ceea ce privește considerarea gospodăririi apelor ca o nouă provocare pentru Politica Agricolă Comună. Sprijină intențiile Comisiei de a verifica dacă aspectele privind gospodărirea apei pot fi incluse într-o măsură mai mare în programele de dezvoltare a zonelor rurale și montane. Recomandă studierea rolului terenurilor cultivate și al zonelor de munte, bogate în resurse hidrologice și forestiere, în generarea umidității atmosferice și în atragerea ploilor, precum și în încetinirea deșertificării provocate de schimbările climatice.

Raportor: Dl Francisco CAMPS ORTIZ, președintele Guvernului Regional al Comunității Valencia (ES/PPE)

Text de referință

Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind rezolvarea problemei deficitului de apă și a secetei în Uniunea Europeană

COM(2007) 414 final

Recomandări politice

COMITETUL REGIUNILOR

1. salută comunicarea Comisiei privind deficitul de apă și seceta în Europa, întrucât o consideră în deplină conformitate cu Directiva 2000/60/CE, Directiva-cadru privind apa, care trebuie să constituie baza oricărei politici în domeniul apei în Uniunea Europeană;

2. este de acord cu distincția stabilită de Comisie între „secetă” și „deficit de apă”, aceste două noțiuni fiind definite astfel: „În timp ce prin «secetă» se înțelege o diminuare temporară a resurselor de apă disponibile, datorată, de exemplu, unei absențe a precipitațiilor, «deficitul de apă» înseamnă că cererea de apă este superioară resurselor de apă exploatabile în contextul respectării principiului durabilității”;

3. constată că deficitul de apă și seceta sunt fenomene care afectează anumite părți ale teritoriului UE și împotriva cărora trebuie luate măsuri ținând seama de particularitățile locale și regionale;

4. încurajează statele membre, regiunile și municipiile Europei să ia măsuri pentru conservarea și economisirea apei și pentru reducerea pierderilor, precum și pentru dezvoltarea reutilizării apei, acestea fiind priorități absolute, care primează în fața altor opțiuni, în vederea combaterii deficitului de apă și a secetei; în același timp, solicită luarea unor măsuri structurale adecvate pentru a face față pe termen lung problemelor privind deficitul de apă și seceta;

5. subliniază că pentru a lupta împotriva deficitului de apă și a secetei, prioritatea absolută trebuie să conste într-o abordare care să promoveze economisirea și utilizarea eficientă și durabilă a apei. A economisi apa înseamnă, de asemenea, a economisi energia. Ca și energia, apa reprezintă o necesitate pentru toate activitățile umane, economice și sociale;

6. subliniază rolul jucat de autoritățile locale și regionale în aplicarea directivei-cadru privind apa, în planificarea utilizării solurilor și a apei, în dezvoltarea diverselor sectoare economice, în protecția mediului înconjurător și în garantarea aprovizionării suficiente a cetățenilor cu apă de bună calitate;

7. semnaleză faptul că regiunile au un cuvânt important de spus în legătură cu diversele măsuri propuse de Comisie, în special în ceea ce privește următoarele aspecte: garantarea accesului tuturor cetățenilor la o apă de calitate; protecția maselor de apă, atât a celor de suprafață, cât și a celor subterane; planificarea rațională a utilizării apei; prevenirea și remedierea situațiilor de deficit pe termen scurt, mediu și lung; stabilirea prețului

final al apei; repartizarea și schimbarea repartizării apei între diferite utilizări; economisirea, reutilizarea apei și ierarhizarea utilizării apei în toate sectoarele economice; anticiparea flexibilității și mobilității debitelor între sisteme de exploatare interne și externe; dezvoltarea infrastructurilor de apă și de ameliorare a solurilor; elaborarea planurilor de combatere a secetei; aprofundarea cunoștințelor și a informației; mobilizarea sectoarelor economice; sensibilizarea și asigurarea implicării cetățenilor;

8. semnaleză că, în aspectele legate de gestionarea apei, se aplică în special principiul subsidiarității și al guvernanței pe mai multe niveluri, deoarece este de competența Uniunii Europene, a statelor, a regiunilor și a autorităților locale să ia măsuri pentru a rezolva problema secetei și a deficitului de apă, stabilind mecanisme de cooperare leală și solidară între teritorii;

9. atrage atenția asupra faptului că, deși în cadrul Uniunii Europene condițiile climatice și gradul în care diferite zone sunt afectate de deficitul de apă și de secetă sunt variabile, soluțiile de adoptat trebuie să fie omogene și să respecte principiile ecologice ale politicii europene în domeniul apei; prin urmare, în conformitate cu principiul subsidiarității, trebuie să se acorde prioritate soluțiilor la nivel local și regional;

10. lansează un apel în favoarea solidarității în cadrul fiecăruia dintre statele membre afectate, a respectării principiului subsidiarității și a implicării regiunilor și municipiilor pentru rezolvarea problemelor care afectează această resursă vitală și protecția sa;

11. atrage atenția asupra faptului că obiectivele actualei directive-cadru privind apa trebuie urmărite cu prioritate de statele membre, respectiv de autoritățile regionale și locale. Din acest motiv, i se cere Comisiei să solicite cu insistență punerea în aplicare a directivei-cadru privind apa;

În ceea ce privește efectele secetei și ale deficitului de apă

12. reiterează preocuparea regiunilor și a autorităților locale care au identificat, atât în zona mediteraneană, cât și în Europa Centrală și de Vest, numeroase probleme legate de secetă și fenomene precum ani anormal de secetoși, rezerve și lacuri artificiale golite, greutăți în gestionarea pânzelor freatice subterane, probleme legate de salinizarea pânzei freatice costiere, scăderea nivelului pânzei freatice, modificări ale regimului hidrologic datorate intervenției umane neplanificate, modificări în regimul normal de precipitații și tensiuni hidrice rezultate din cauze naturale sau provocate de acțiuni umane, toate acestea având consecințe constatate deja de Comisie în lucrările sale pregătitoare;

13. susține angajamentul Comisiei de a continua să gestioneze problema deficitului de apă și a secetei la nivel internațional, în special prin intermediul Convenției Organizației Națiunilor Unite privind combaterea deșertificării și al Convenției-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice;

14. semnalează că documentul de sinteză al celui de-al Patrulea raport al Grupului interguvernamental privind schimbările climatice al ONU (IPCC), prezentat la Valencia la 27 noiembrie 2007, prevede, cu un „nivel ridicat de certitudine”, că multe dintre zonele semiaride din bazinul mediteranean vor suferi o diminuare a resurselor de apă din cauza acestui fenomen;

15. semnalează că, dată fiind proximitatea lor față de utilizatorii finali, regiunile și municipiile sunt primele care trebuie să se confrunte cu problemele cauzate de secetă și de deficitul de apă, adeseori cu mijloace insuficiente; tot autoritățile regionale și locale dispun și de cunoștințele privind măsurile potrivite pentru fiecare regiune în parte, fiind capabil să pună în aplicare aceste măsuri, în cooperare cu alte autorități regionale și locale și cu sprijinul organismelor naționale și europene;

În ceea ce privește planificarea și utilizarea rațională a apei

Prețul apei

16. semnalează că stabilirea prețului apei și al apei uzate reprezintă un subiect deosebit de sensibil și esențial pentru administrații, întrucât acestea trebuie să realizeze un echilibru între stimulentele adecvate pentru a determina consumatorii să utilizeze resursele de apă în mod eficient și incidența prețurilor asupra economiilor acestor consumatori, avându-se în vedere diferențele geografice, climatice și naturale, diversitatea situațiilor în care se găsesc infrastructurile și modalitățile variate de organizare a serviciului public în fiecare teritoriu;

17. atrage atenția că principiul recuperării costurilor și principiul „consumatorul plătește”, menționate în directiva-cadru privind apa, nu exclud luarea în considerare a efectelor sociale, economice și de mediu ale acestei recuperări și nici a condițiilor geografice și climatice din regiunea sau regiunile afectate, astfel încât punerea în practică a acestor principii revine autorităților care se află cel mai aproape de cetățeni;

18. recomandă ca la stabilirea prețului apei să fie luat în considerare și principiul „poluatorul plătește”, ca al doilea pilon al gestionării integrate a acestei resurse. Acest principiu ar obliga toții utilizatorii să dea o mai bună utilizare apei și ar permite redistribuirea veniturilor în conformitate cu diferitele nevoi și cu eforturile depuse;

19. recunoaște necesitatea generalizării metodelor de măsurare a consumului de apă în scopul promovării economisirii și utilizării eficiente și raționale a acesteia;

20. solicită Comisiei ca în studiile privind tarifarea apei, să aibă în vedere opiniile, preocupările și experiențele autorităților locale și regionale, în special în ceea ce privește chestiuni cum ar fi consecințele unei tarifări severe, în urma căreia această resursă va rămâne disponibilă numai sectorului de servicii și celui de consum, cadrul juridic privitor la furnizare, tratare și purificare, impactul economic și social al tarifării apei și calculul costurilor de mediu ale acestei resurse;

Planificarea resurselor de apă

21. este de acord cu faptul că amenajarea teritoriului, orientată către conservare și durabilitate, care este de competența autorităților locale și regionale, reprezintă un element cheie pentru gestionarea corectă a apei, la fel ca și stricta aplicare a Directivei privind evaluările strategice de mediu și identificarea bazinelor hidrografice europene care se confruntă cu o agravare a condițiilor de acces la apă sau cu un deficit structural de apă;

22. propune ca Uniunea Europeană să susțină regiunile în ceea ce privește cooperarea și solidaritatea în domeniul apei;

23. Evidențiază faptul că, pentru a folosi eficient apa, ar trebui ca această resursă să poată fi repartizată între diferitele utilizări, în funcție de circumstanțe. Este rolul statelor membre și al regiunilor să dezvolte infrastructurile necesare și mecanismele legislative și de guvernare care să facă posibil acest lucru, ținând seama totodată de durabilitatea socială, economică și de mediu;

24. salută Comunicarea Comisiei privind evaluarea „stării de sănătate” (*health check*) a Politicii Agricole Comune în ceea ce privește considerarea gospodăririi apelor ca o nouă provocare pentru Politica Agricolă Comună. Sprijină intențiile Comisiei de a verifica dacă aspectele privind gospodărirea apei pot fi incluse într-o măsură mai mare în programele de dezvoltare a zonelor rurale și montane. Recomandă studierea rolului terenurilor cultivate și al zonelor de munte, bogate în resurse hidrologice și forestiere, în generarea umidității atmosferice și în atragerea ploilor, precum și în încetinirea deșertificării provocate de schimbările climatice;

25. consideră că planificarea hidrologică este instrumentul adecvat pentru evaluarea resurselor de apă disponibile pentru dezvoltarea durabilă a teritoriului;

26. solicită integrarea măsurilor de protecție a zonelor de munte, a zonelor umede și a zonelor verzi pentru a atenua efectele secetei și ale inundațiilor provocate de schimbările climatice, ținând seama de faptul că, în acest scop, este indispensabilă utilizarea apei într-un mod responsabil față de mediu, durabil și economic;

27. consideră, în conformitate cu directiva-cadru privind apa, că districtele hidrografice reprezintă cadrul fundamental de gestionare a cererii și de planificare a utilizării apei, în cooperare cu autoritățile teritoriale implicate. Cu toate acestea, acest principiu de bază nu trebuie să conducă la ideea că anumite probleme care depășesc limitele unei regiuni sau ale unui district ar fi insurmontabile;

28. susține o planificare hidrologică coerentă în statele membre și în regiuni, în cadrul căreia fondurile comunitare investite în infrastructuri să aibă ca obiective conservarea apei, protecția zonelor de munte și a zonelor umede, regenerarea zonelor împădurite, economisirea și utilizarea eficientă a apei, repartizarea resurselor de apă între diferite utilizări și, de asemenea, remedierea situațiilor cauzate de secetă severă sau de deficitul de apă prin crearea de infrastructuri suplimentare de alimentare cu apă (transferuri de apă, lacuri artificiale, desalinizare) în condițiile specificate la punctul 37 și următoarele;

29. are în vedere planificarea specifică a apei pe insulele și în teritoriile cu o situație similară, unde, din cauza cantității limitate de apă disponibilă, aprovizionarea de bază se poate face prin desalinizarea apei marine; în aceste cazuri recomandă drept cea mai importantă măsură utilizarea eficientă a apei, apoi optimizarea randamentului energetic și utilizarea surselor de energie regenerabile, precum și asigurarea accesului la apă prin sisteme de stocare care să asigure rezervele adecvate, alături de promovarea și recuperarea infrastructurilor tradiționale de colectare și stocare a apei pluviale;

30. gestionarea integrată a apei ar trebui să țină seama de aspectul strategic al resurselor subterane, ca rezervă de inclus în planurile de gestionare a secetei și în planurile de urgență în ceea ce privește aprovizionarea;

31. lansează un apel la cooperare transfrontalieră și cooperare între state în vederea schimbului de bune practici și coordonării politicilor, având în vedere că, în cazul Europei de Sud, sunt bine cunoscute situațiile de deficit de apă, care se agravează odată cu schimbările climatice, pe când în Europa de Nord, frecvența din ce în ce mai mare a inundațiilor și a problemelor de deficit de apă reprezintă noi provocări;

În ceea ce privește planurile de gestionare a riscului de secetă

32. consideră că elaborarea de planuri specifice pentru secetă este o etapă indispensabilă în trecerea de la gestionarea crizelor la gestionarea riscului de secetă și este de părere că directiva-cadru privind apa oferă flexibilitatea necesară elaborării unor planuri specifice de gestionare a secetei în bazinele hidrografice afectate;

33. susține că drumul de urmat, așa cum a fost expus în avizele anterioare, constă în schimbul de informații și în elaborarea unui protocol specific pentru secetă, iar la nivel național, în elaborarea de planuri specifice de gestionare. Recunoaște rolul fundamental pe care îl au autoritățile locale și regionale în definirea strategiilor de adaptare cu abordare integrată și le încurajează să acționeze în parteneriat cu celelalte părți interesate, inclusiv cu utilizatorii. În contextul schimbărilor climatice, va fi necesar ca planurile și instrumentele să fie flexibile și să se faciliteze schimburile de cunoștințe și experiență; trebuie subliniat că nicio localitate și nicio regiune nu poate face față singură acestor sarcini. Sprijinul sub formă de mijloace financiare, cunoștințe și date este decisiv pentru reușită. Acest sprijin poate consta în exemple de bună practică ale altor localități și regiuni, dar statele membre și UE trebuie să fie pregătite să-și aducă propria contribuție;

34. solicită aprofundarea orientărilor din avizele privind catastrofele naturale și schimbările climatice, în special în ceea ce privește regiunile ca „agenți executori” ai politicilor de adaptare și ca răspuns la provocări precum fluxurile migratoare, adaptările legislației, schimbarea mentalității utilizatorilor și consolidarea cooperării între regiuni regrupate, de exemplu, în jurul bazinelor hidrografice. Atrage în mod special atenția asupra faptului că harta europeană a secetei, a deficitului de apă și a catastrofelor asociate se va modifica odată cu schimbările climatice;

35. Propune ca, în paralel cu folosirea fondurilor comunitare în investiții pentru infrastructura legată de apă, să se instituie un program european specific destinat apei. Acest program ar strânge fonduri prin instrumentele existente în cadrul bugetului comunitar. Scopul său ar fi să acorde un sprijin vizibil și coerent acțiunilor ce au în vedere asigurarea accesului la cele mai recente tehnologii, aplicarea bunelor practici, a măsurilor de comunicare și a guvernantei îmbunătățite, ajutând astfel la crearea unei „culturi a economisirii apei”;

În ceea ce privește utilizarea fondurilor comunitare

36. insistă asupra aplicării Fondului European de Solidaritate în situațiile de secetă catastrofică, precum și asupra includerii secetei catastrofice în programele de lucru ale Mecanismului comunitar de protecție civilă, prin elaborarea de protocoale specifice și în coordonare cu Observatorul permanent, prin intermediul unui sistem de avertizare;

În ceea ce privește luarea în considerare a unor infrastructuri suplimentare de alimentare cu apă

37. consideră că infrastructurile suplimentare de alimentare cu apă (transferuri de apă, lacuri artificiale, desalinizare) reprezintă o posibilă modalitate de a evita consecințele unei secete severe, fără să înlocuiască, totuși, utilizarea responsabilă a resurselor de apă;

38. recomandă ca măsurile de alimentare suplimentară cu apă să nu fie adoptate decât odată ce au fost puse în aplicare toate măsurile preventive, respectând ierarhizarea măsurilor posibile de contracarare a deficitului de apă și în cadrul unei planificări coerente. Utilizarea diferitelor infrastructuri trebuie să garanteze echilibrul și durabilitatea dezvoltării sociale, economice și a mediului;

39. recomandă să se ia în considerare ca măsură de gestionare a cererii reutilizarea apelor reziduale epurate prin infrastructuri de reglementare și distribuție adecvate; subliniază necesitatea adoptării tuturor măsurilor indispensabile pentru ca apa obținută în urma epurării apelor reziduale să nu fie utilizată ca apă potabilă, urmând ca aceasta să fie rezervată pentru utilizări specifice, adecvate din punct de vedere igienic și ecologic;

40. consideră că planificarea hidrologică națională, regională și locală elaborată în termenii prevăzuți de directiva-cadru privind apa ar trebui să includă evaluarea deficitelor structurale și resurselor care pot fi încă utilizate în mod durabil de aceste zone, ținând seama de posibilitățile viitoare ale zonelor de planificare și de restricțiile de mediu;

41. consideră că transferurile de resurse excedentare și alte schimburi de apă între sisteme la nivelul statelor membre sunt măsuri pozitive ce demonstrează solidaritate în acest domeniu, cu condiția să garanteze ameliorarea mediului, calitatea maselor de apă, recuperarea rezervelor de apă subterană și a debitelor de apă ecologice;

42. consideră că, în contextul schimbărilor climatice, performanța energetică și dezvoltarea durabilă reprezintă factori decisivi în alegerea între alternative de alimentare cu apă din surse externe zonei de planificare (transfer de apă sau desalinizare). Desalinizarea este un proces energo-intensiv și prin urmare are efecte ecologice puternice; ar trebui luat în considerare ca opțiune numai în cazurile în care avantajele sunt mai mari decât aceste efecte;

43. consideră că luarea unei decizii cu privire la viabilitatea aportului extern și la caracteristicile acestuia trebuie să țină seama de efectele asupra mediului, de performanța energetică și de costurile economice ale infrastructurilor suplimentare necesare pentru integrarea debitelor astfel aduse în zonele de planificare;

44. conchide precizând că informarea publicului, precum și respectarea condițiilor ecologice și economice vor favoriza consensul social cu privire la crearea unor infrastructuri suplimentare de alimentare cu apă (conducte, instalații de desalinizare). În bazinele care primesc apă din surse suplimentare, aceasta trebuie utilizată cu deosebită coerență și responsabilitate;

45. va urmări cu atenție studiile Comisiei Europene în domeniul infrastructurilor suplimentare de alimentare cu apă, în special în ceea ce privește transferurile de apă, lacurile artificiale și desalinizarea;

În ceea ce privește tehnologiile și practicile care permit o utilizare rațională a apei

46. sprijină promovarea cercetării în scopul adaptării activităților economice, mecanismelor decizionale și utilizării eficiente a apei la provocările determinate de deficitul de apă și de secetă. În acest sens, următoarele măsuri ar putea reprezenta soluții adecvate: stimularea producătorilor de instalații sanitare în vederea fabricării unor echipamente mai economicoase și mai puțin consumatoare de apă, penalizarea risipei nejustificate, impunerea de sancțiuni împotriva excavațiilor și extragerilor ilegale de apă, introducerea de taxe și/sau avantaje fiscale, stimularea utilizării eficiente a apei în toate domeniile, promovarea utilizării tehnologiilor curate în industrie, instituirea de reguli clare și stabile pentru transferul drepturilor de utilizare a apei între utilizatori și pentru determinarea compensărilor asociate, precum și instituirea unor acorduri voluntare;

În ceea ce privește cultura de economisire a apei în Europa

47. solicită autorităților locale și regionale să demareze campanii de comunicare pentru a informa și sensibiliza cetățenii cu privire la valoarea apei și, de asemenea, să introducă în programele educaționale și formative ideea importanței comportamentului responsabil față de resursele de apă. O atenție deosebită trebuie acordată informării și sensibilizării turiștilor și persoanelor care se deplasează dintr-un teritoriu în altul;

48. consideră că implicarea cetățenilor în aplicarea directivei-cadru privind apa și în definirea politicii în domeniul apei

constituie ea însăși o oportunitate pentru sensibilizarea, informarea și responsabilizarea populației cu privire la utilizarea responsabilă a acestei resurse, în special la momentul elaborării planurilor de secetă, motiv pentru care îndeamnă autoritățile să promoveze această implicare;

49. propune dezvoltarea unor mecanisme de piață, consolidând criteriile de economisire a apei în ciclul de viață al produselor și luând în considerare sisteme de calitate și certificare precum EMAS pentru procesele de producție, eco-designul și etichetarea produselor care prezervă resursele de apă (*water friendly*), astfel încât cetățenii și contractanții publici și privați să devină conștienți de impactul achizițiilor lor sub aspectul consumului de apă și să-și modifice comportamentul de consumatori în consecință;

50. consideră că eco-eficiența infrastructurilor și a echipamentelor trebuie încurajată prin intermediul sistemelor de calitate și certificare corespunzătoare. Autoritățile locale și regionale pot promova economisirea și reciclarea apei în construcțiile și infrastructurile urbane. Regiunile pot încuraja, prin investiții și prin adoptarea de legislație complementară directivei privind performanța energetică a clădirilor, recuperarea apelor pluviale și a apei din sistemele de răcire ale clădirilor, precum și utilizarea în orașe și clădiri a rețelilor secundare, care să permită folosirea apei nepotabile în curățenie, irigație și salubritate. Infrastructurile turistice, inclusiv terenurile de golf, dar și fermele agricole, trebuie să fie obligate în mod special să reutilizeze și să recicleze apa folosită;

51. subliniază rolul fundamental al regiunilor și al autorităților locale în stabilirea parteneriatelor cu societatea civilă și cu actorii economici, sub formă de acorduri voluntare, stimulente și taxe, în vederea economisirii apei și sporirii eficienței;

52. atrage atenția asupra faptului că, în cooperarea descentralizată cu țări terțe, gestionarea apei este unul din domeniile în care se investește cel mai mult în termeni financiari și de efort și, de aceea, la nivelul regiunilor și municipiilor se stabilesc rețelele de cooperare cele mai flexibile, mai strânse și mai apropiate de cetățeni. Încurajează colaborarea și schimbul de informații și experiență între regiunile care cooperează, pentru a realiza, cu contribuția Uniunii Europene și a statelor membre, Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului, stabilite de Organizația Națiunilor Unite;

53. invită la schimbul de bune practici și la dezbateri între regiuni pe tema apei, astfel încât acestea să ia cunoștință de experiențele reușite în materie de bună gestionare a apei;

În ceea ce privește sistemul european de informare

54. recunoaște că platforma WISE (sistemul de informare privind apa pentru Europa) și gestionarea indicatorilor reprezintă mijloace fiabile pentru a cunoaște dimensiunile, impactul și evoluția secetei în Europa;

55. subliniază rolul autorităților în colectarea datelor, promovarea cercetării fundamentale și monitorizarea informației, încurajează elaborarea de metodologii comune și, dacă este cazul, dezvoltarea de sisteme de indicatori compatibile și comparabile, precum și schimbul de experiență și de cunoștințe, și consideră prioritară abilitarea și coordonarea administrațiilor pentru ca acestea să poată dispune de date complete cu privire la întregul lor teritoriu; de asemenea, sprijină crearea Observatorului european al secetei și deșertificării, în vederea monitorizării evoluției deficitului de apă și previziunilor de secetă în contextul schimbărilor climatice;

În ceea ce privește cercetarea și dezvoltarea tehnologică

56. împărtășește interesul Comisiei pentru difuzarea și facilitarea utilizării și exploatării rezultatelor cercetării științifice

privind deficitul de apă și seceta, precum și consolidarea și încurajarea activităților de cercetare și dezvoltare tehnologică în acest domeniu, în contextul celui de-al Șaptelea program-cadru comunitar;

57. subliniază importanța regiunilor ca agenți dinamizatori pentru inovația tehnologică în domeniul apei, având în vedere că utilizarea eficientă a apei va deveni un factor de competitivitate din ce în ce mai important. Prin urmare propune, în scop strategic, promovarea cooperării interregionale, schimbul de informații și parteneriatul strategic cu platformele tehnologice;

58. conchide în final că, în contextul schimbărilor climatice, propunerile prezentate pentru rezolvarea problemei deficitului de apă și a secetei pot produce rezultate pe termen scurt.

Bruxelles, 10 aprilie 2008

Președintele
Comitetului Regiunilor
Luc VAN DEN BRANDE
